

Román

ZLODĚJKA

minulosti

Rodinná historie
naplněná štiplavým pachem
bourbonu a krve

TIFFANY REISZ

ZLODĚJKA
minulosti

Copyright © 2016 by Tiffany Reisz

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Klíbaniová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4974-4 (pdf)

TIFFANY REISZ

ZLODĚJKA
minulosti

přeložila Karolína Klibániová

Paris

Na světě nebylo nic, na čem by Cooperu McQueenovi záleželo víc než na dobrém bourbonu. Za celých pětáctyřicet let jeho života se žádné krásné ženě nepodařilo přesvědčit ho, aby odložil skleničku a nechal ji ležet. Když však do jeho baru vešla žena v červených šatech – samotný dar z nebe s pevně uvázanou červenou mašlí –, McQueen usoudil, že možná spatřil jedinou ženu na světě, která by i z něj dokázala udělat abstinenta. Šaty měla upnuté kolem těla jako pěst starého lakomce, byly červené jako Rudolfův nos a McQueena při pohledu na ni napadla jediná myšlenka – Vánoce letos přišly nezvykle brzy.

Tahle Vánoční nadílka, která se tu zjevila uprostřed července, se podívala jeho směrem, usmála se, jako by mu viděla do hlavy a jako by se jí hlavou honily podobné myšlenky, a McQueen si pomyslel, že dnes večer bude z baru odcházet dřív a běda, jestli se mu to někdo pokusí vymluvit.

Nechtěl vypadat příliš horlivě, a tak dál usrkával bourbon – při pokojové teplotě – a přitom ji stále po očku sledoval. Vánoční nadílka se usadila u baru. Pozoroval ji, jak si pročítá nápojový lístek, a za sklenicí se usmál. Za minutu se za ní vydá, koupí jí drink a jen tak mimochodem se zmíní, že tenhle bar patří jemu; vypustí návnadu a počká, jestli se chytí. Ve svém baru už viděl dost krásných žen, obvykle příliš mladých – přece jen měl nějakou hrdost –, ale

Vánoční nadílka vypadala na úctyhodných pětaticet. Opravdová žena. Dospělá žena. Taková, se kterou by se mohl bez výčitek vyspat. Měla tmavou pleť a černé vlasy, volně sepnuté červenou stuhou, které jí v hustých kudrlinách spadaly na záda. Tu stuhu jí potom rozváže zuby, pokud se mu k tomu naskytne příležitost.

O minutu později se o tu příležitost vydal přihlásit.

McQueen nebyl zrovna dvakrát smutný z toho, že musel přerušit debatu s mužem, který byl buď investiční bankéř, nebo rizikový kapitalista. Ve chvíli, kdy do dveří vstoupila Vánoční nadílka, totiž přestal poslouchat.

Vydal se k ní a posadil se na prázdnou barovou židli po její levici, aniž by čekal na vyzvání. Vždyť mu to tu patřilo. Nebyl důvod, proč se podle toho nechovat.

Chvíli vůbec nic neříkal. Užival si ticho panující mezi nimi a čekal, dokud atmosféra nezhoustne tak jako kalná řeka Ohio za letních nocí, takových, kdy se potí i asfalt. Možná by ji mohl přesvědčit, aby s ním šla na procházku k řece, dokud je venku ještě teplo. Možná by ji mohl přesvědčit i k něčemu jinému.

„Co si dáte?“ zeptala se té ženy Maddie, krásná blondýnka pracující za barem.

„Co takhle panáka Red Thread?“ zeptala se žena. „Mám ráda, když mi pití ladí ke stužce ve vlasech.“

„Red Thread?“ Maddie se podívala na McQueena, jako by ho tiše prosila o pomoc. „Obávám se...“

„Red Thread před pětaticeti lety zkrachoval,“ dokončil za Maddie McQueen.

„Uf, to je úleva. Říkala jsem si, jestli mi něco náhodou neuniká. Přísahala bych, že znám úplně každou značku bourbonu,“ oddechla si Maddie. „Zbylo ještě něco v oběhu?“

„Ani jediná láhev,“ odvětil McQueen. Nebyla to ani špinavá, ale ani nevinná lež. Byla spíš tak trochu nezbedná.

„To je škoda,“ řekla Vánoční nadílka, i když nezněla ani překvapeně, ani zklamaně. Vánoční nadílka byla trefná přezdívka. Její hlas měl mrazivý podtón. Byla chladná. A on měl chlad rád.

„Zatracená škoda. Říká se, že to byl vůbec nejlepší lahvovaný bourbon.“ McQueen čekal, až žena v červených šatech znovu promluví, ale ona mlčela, poslouchala, byla ve střehu a oči měla v tu chvíli jen pro Maddie.

„A co se s ním stalo?“ zeptala se ho Maddie.

„Vyhořel jim sklad,“ odpověděl McQueen a pokrčil rameny. „Občas se to stane. Když se destiluje alkohol a skladuje se v dřevěných sudech, požár je to nejhorší, co se může stát. Red Thread vyhořel do základů v roce 1980 a už se z toho nikdy nevzpamatoval. Dneska už nikdo neví, komu vlastně patří.“ McQueen chtěl prostory po vyhořelém podniku odkoupit sám, ale nepoštěstilo se mu to. Podařilo se mu sice vypátrat krycí společnost – Moonshine, Ltd. –, která vlastnila pozemky i ochrannou známku, ale nezdálo se, že by za jejím jménem někdo stál. „Sám to dobře vím, protože jsem se to snažil zjistit.“

„Vskutku zajímavé...“ pronesla Vánoční nadílka s mírně povytaženými koutky rudých rtů a on si nebyl jistý, jestli to bylo myšleno vážně, nebo jestli to byl sarkasmus. Měla kentucký přízvuk. Byl sice slabý, ale někdo jako on, kdo trávil polovinu času v New Yorku a polovinu v Louisville, ho dokázal rozpoznat. Kentucký přízvuk mu připomínal domov, a když ho slyšel, vždycky hned zpozorněl.

„Můžu vám nabídnout něco jiného?“ zeptala se ženy Maddie.

„Dvojitý Four Roses. Nechlazený a bez ledu.“

„Žena, která se vyzná v bourbonu a nebojí se ho pít při pokojové teplotě.“ McQueen se na barové stoličce otočil o deset stupňů směrem k ní. „To je žena podle mého gusta.“

„Jsem z Kentucky,“ pokrčila ladně rameny. „A bourbon chutná jako pravda, víte?“

„Jak to myslíte?“

„V první chvíli pálí, ale jakmile si na ten pocit zvyknete, už nikdy nechcete ochutnat nic jiného.“

Vánoční nadílka si přiložila sklenici ke rtům, napila se a ani u toho nehnula brvou. Bourbon ji nepálil.

„Tak mi tedy nějakou pravdu prozradte,“ pobídl ji McQueen. „Jak se jmenujete?“

„Paris.“

„Krásné jméno.“

„Děkuji, pane McQueene.“

„Vy víte, kdo jsem?“

„To ví snad každý. Vždyť vlastníte tenhle bar,“ odvětila a kývla na nápis Rickhouse, Louisville, Kentucky, vyrytý na zrcadle za barem pod kresbou dřevěného skladu z přelomu století.

„Slyšela jsem, že se v Brooklynu chystáte otevřít další bar s bourbonem.“

„A vy s tím nesouhlasíte?“

„Jen běloši dokážou z tak lahodného nápoje, jako je bourbon, udělat fetiš. Když se vám podaří přijít na to, jak vyrobit dýňový bourbon, bude z vás miliardář.“

Znovu si lokla bourbonu Four Roses a celou dobu ho koutkem oka pozorovala.

„Něco vám prozradím.“

„Jen do toho.“

„Já už miliardář jsem. Ale pořád hledám nové způsoby, jak rozhazovat peníze. Takže proč ne?“

„Potřebujete další podnik? Ten basketbalový tým, co jste si koupil, už vás omrzel?“

„Vlastním jen část.“

„Kterou část?“ zeptala se. „Já vím přesně, kterou část bych chtěla vlastnit já.“

McQueen se zasmál. „Prozradte mi, Paris, co vlastníte vy?“

Nyní se na barové stoličce otočila ona, o devadesát stupňů, a zpřímá se mu podívala do očí, nebojácně a bez ostychu, aniž by uhnula pohledem.

„Dejte mi pár hodin a můžu si přivlastnit vás.“

Její slova McQueena na chvíli připravila o řeč. Nepamatoval si, kdy ho naposledy nějaká žena tak dokonale ohromila. Bourbon na rtech a tělo samá křivka. Už teď do ní byl napůl zamilovaný.

„To bych chtěl vidět,“ odvětil McQueen. „A to myslím vážně. Opravdu bych to chtěl vidět na vlastní oči.“

„Tak jdeme?“ zeptala se a nepatrně nadzvedla obočí.

Nutně ji potřeboval lépe poznat. „Ano,“ řekl. „Ano, jdeme.“

Z baru odešli společně, ale k němu domů jeli každý zvlášť. Když se proplétal dopravou v centru města, všiml si, že se mu ztratila z dohledu. Měla od něj ale jeho adresu a jistě k němu trefí, aniž by musela celou cestu jet za ním. Na semaforech se ho zmocnil nesmyslný strach – strach, že si to rozmyslela, odjela pryč, rozhodla se přijmout lepší nabídku od někoho jiného. Ne, to určitě ne. Chtěla ho, tím si byl jistý. Když seděli u baru, v jejích očích viděl chtíč. Nezáleželo na tom, jestli ho chtěla kvůli jeho pohledné tváři, penězům nebo pověsti nejbohatšího muže v Kentucky. Všechny tyhle věci byly jeho nepopiratelnou součástí. Ať už chtěla jakoukoli jeho část, bylo mu to jedno. Hlavní je, že ho chtěla. A chtěla ho, nebo snad ne? Nesmyslné pochyby. Nesmyslné obavy.

Přesto se nemohl zbavit pocitu, že ji dnes večer musí vidět, být s ní. Jakýkoliv jiný závěr večera by považoval za katastrofu. Potřeboval se cítit chtěný. K čemu by mu bylo bohatství, moc a tělo, které by mu záviděl i o polovinu mladší muž, kdyby jen leželo ladem?

Když McQueen zabočil na příjezdovou cestu, před domem už čekal černý lexus. Byl příliš hrdý na to, aby si oddechl úlevou, ale

i sebeúctyhodnější muž by se v tu chvíli usmál. Jenom zvolila jinou trasu. Vlastně ho to nepřekvapovalo. Pokud je místní, určitě věděla, kde jeho dům hledat. Všichni ve městě znali Lockwood, sídlo, které za svůj název nevděčilo stejnojmennému lesu, jenž obklopoval pozemek obehnaný kamennými zdmi, ale muži, který ho v roce 1821 nechal postavit. Na americké poměry to byl sice starý dům, ale McQueenova rodina pocházela z Irska. Podle měřítek jeho dědečka byl jakýkoliv dvě stě let starý dům ještě v plenkách. A McQueen měl sklon posuzovat všechno podle dědečkových měřítek.

Sídlo Lockwood bylo třípodlažní georgiánské mistrovské dílo z červených cihel s bílým portikem přes přízemí i první patro, schované za tři a půl metru vysokou kovanou bránou. On i Paris zaparkovali na kruhové dlážděné příjezdové cestě před vchodem, který působil, jako by vedl do chrámu. Paris otevřela dveře od auta a jako první se objevily její dlouhé nohy, štíhlé kotníky a rudé boty. Když vystoupila, na dům se ani nepodívala. Jako by na ni vůbec nezapůsobil. Tahle žena sama nemá o peníze nouzi. Její boty, šaty, kabelka Birkin, která byla téměř totožná s tou, již nosívala jeho bývalá žena... z toho všeho mu bylo jasné, že je majetná. Bohatství může nechat naprosto chladným jen někoho, kdo ho sám má.

Než vešla do domu, zastavila se u vchodu a ohlédla se k bráně.

„Copak?“ zeptal se.

„Pěkná zeď,“ odvětila. „Tradiční zeď z kentuckého kamene.“

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl a obdivoval výhled od domu. Celý Lockwood byl obehnaný kamennou zdí postavenou v devatenáctém století. „Nechal jsem ji postavit jen pro tebe.“

„Abych nemohla ven, nebo naopak dovnitř?“

„Abys byla obklopená jen krásnými věcmi. Tak, jak to má být.“

Mírně pozvedla obočí, beze slova se otočila a vešla do domu. Kdyby se na něj v tu chvíli nedívala, McQueen by se možná po-plácal po zádech. Dobrá hláška.

„Vítej v Lockwoodu,“ prohlásil McQueen a byl rád, že všem zaměstnancům kromě jeho ochranky už skončila pracovní doba a byli pryč. „Doufám, že se ti tu líbí.“

„Je to tu moc hezké,“ řekla a sotva věnovala honosnému interiéru pozornost. McQueenovi to příliš nevadilo. Byl rád, že místo aby se kochala vstupní halou, kochala se jím. Měl veškerou její pozornost. Ženám se líbil, a i kdyby ne, byl v jejich očích dost bohatý na to, aby bylo snadné si je získat.

„Přede mnou tu žily tři generace McQueenů. Tenhle dům koupil můj pradědeček, když sem přišel z Irska,“ řekl McQueen. Bylo léto, teplo a ona na sobě neměla kabát, který by jí mohl pomoci vysvléct. Nebyl si jistý, co má dělat s rukama. V pětáctýřiceti letech měl být dávno mistrný svůdce, ale Paris ho z nějakého záhadného důvodu znervózňovala. „Měl v plánu usadit se s rodinou dál na severu, ale hory mu připomínaly domov. A tak zůstal tady.“

„A teď jsme tady my. Co by asi řekl tvůj dědeček na to, že sis mě přivedl k němu domů?“

„Myslím, že sotva by tě spatřil, řekl by: ‚Dobrá práce, chlapče.‘“

„Jak dobře dokážeš odvést svou práci, posoudím sama.“

„Možná bychom se do toho tedy měli dát.“ Natáhl se k ní a políbil ji pod křišťálovým lustrem, který mu vedle ní, elegance samé v červených šatech, najednou nepřipadal vkusný, ale spíš kýčovitý. Její rty chutnaly po jablkách a bourbonu. Musel uznat, že měla pravdu: páčila, ale jakmile ji poprvé ochutnal, nechtěl už nikdy ochutnat nic jiného.

McQueen ji přitiskl zády k zábradlí točitého schodiště vedoucího do prvního patra. Jednu její nohu si zahákl přes bok a rukou jí putoval nahoru po dlouhém, odhaleném stehnu. Měla na sobě kalhotky, ale ty mu nezabránily, aby zasunul prsty dovnitř. Stáhl jí je dolů a nechal je ležet na podlaze, kde doufal, že zůstanou až do rána.

„Přišla jsi ke mně do baru, protože jsi mě chtěla svést?“ zeptal se se rty přitisknutými k jejím.

„Ano.“

„Jdeš po mých peněžích?“ Něco mu říkalo, že ženu, jako je ona, taková otázka neurazí.

„Jen po tvém bourbonu, McQueene.“

„Chceš vidět moji sbírku?“ zeptal se. „Slibuju, že sbírám jenom chlast. Nemám ani jeden lept.“

McQueen a jeho prvotřídní sbírka bourbonu a whisky se nedávno objevila v časopise *Cigar Aficionado*, což mu vysloužilo pár telefonátů od sběratelů, kteří od něj chtěli koupit některé z jeho vzácnějších ročníků, ale ona byla jeho první oficiální fanynkou bourbonu.

„Možná potom,“ řekla a o něco víc roztáhla nohy, aby mohl prsty zasunout hlouběji. „Až mi ukážeš všechno ostatní, co máš.“

McQueen jí to všechno ukázal. Nejdřív jí to ukázal přímo tam u zdi ve vstupní hale. Pak ji zavedl do největší ložnice v sídle. Byla to zdobená a okázalá místnost – dokonce i postel byla pozlacená. V tom pokoji vlastně nikdy nespál, když to nebylo nutné. Našel pro ni však jiné využití. A Parisiny rudé šaty vypadaly na podlaze stejně dobře jako zlatozelený perský koberec s nevyčísitelnou hodnotou, na kterém ležely. Když bylo po všem, Paris se natáhla po svých červených šatech a jemu došlo, že kdyby ji teď nechal odejít, už by ji nejspíš nikdy neviděl. Něco mu říkalo, že by jí to neměl dovolit. Něco mu říkalo, že kdyby to skončilo touhle jedinou nocí, o něco by přišel, o vítězství nebo o výhru.

„Neodcházej,“ řekl, když jí zapnul šaty. Měla tak krásná záda a světlo vitrážové lampičky jí tančilo po tmavé pleti jako ohnivé plamínky. „Ještě jsem ti neukázal svou sbírku.“

„Ach ano, málem bych zapomněla,“ odvětila s naprostým klidem. Nebyl zvyklý na ženy, které jsou tak tiché a naprosto nevzrušené pobytem v ložnici miliardáře. Byla až příliš chladná.

„Vůbec nevím, jak s tebou nakládat,“ řekl a zúžil oči, když si omotala rudou stuhu kolem vlasů a přehodila si dlouhé prameny přes rameno. Jako by vypadla z obrazu *Venušina toaleta*.

„Jak se mnou nakládat? Jsem snad zavařovací sklenice?“

McQueen se zasmál. „Radši bych tě měl v ložnici než v kuchyni. No tak, pověz mi něco o sobě.“

„Jmenuju se Paris. Léta jsem žila v Kentucky. Do Jižní Karolíny jsem se přestěhovala kvůli škole. Před pár lety jsem se vdala, po smrti manžela jsem zdědila jeho peníze a teď jsem zpátky. Nemám děti. Nejsem ničím výjimečná. Jediný důvod, proč si myslíš, že jsem opředaná tajemstvím, je to, že ze všeho nejvíc netoužím strávit zbytek života s tebou, a to je jediná záhada, kterou člověk jako ty nedokáže rozluštit.“

„To bolelo.“

„Ale nebolelo.“

McQueen zvedl obočí. „Bohatá vdova. To mnohé vysvětluje.“

„Co to vysvětluje?“

„Proč jsem na tebe neudělal dojem. Máš vlastní peníze.“

„Tomu bys alespoň rád věřil,“ odvětila s úsměvem sladkým jako kandované ovoce, kterým by ji měl naplnit, a zatraceně, McQueen ji už zase chtěl. Dala mu zapomenout, že je mu pětáctýřicet. „Nebudu ti odporovat.“

„Než odejdeš, udělám na tebe dojem,“ řekl. „Jen sleduj.“

„Sleduju.“

Oblékl se do kalhot a košile a vedl ji z ložnice dlouhou chodbou ke knihovně. Na policích ležely nepřečtené svazky všech klasických děl vázané v kůži.

„Moc pěkné,“ poznamenala Paris. „Ty knihy ti sehnal tvůj dekoratér? Nebo sis je objednal z velkoobchodu s krásnými knihami?“

„To ještě není ono,“ řekl. „Ukážu ti to nejcenější, co mám.“ Zatáhl za prostřední polici knihovny a rázem odhalil, že nejde

pouze o kus nábytku, ale o dveře. Rozsvítil stojací lampu za nimi a mávl na Paris, aby ho následovala. Pozoroval ji, jak se rozhlíží po skryté místnosti. Nedala na sobě nic znát – žádný šok, žádné překvapení, žádné zklamání.

„Útulné,“ utrousila Paris, ale soudě podle jejího tónu tím možná chtěla říct „vydýchané“. McQueen sledoval, jak si prohlíží starý kamenný krb, starožitnou pohovku s vyřezávanými ebenovými područkami potaženou opotřebovanou nefritově zelenou látkou. Paris se potom vydala ke stěně a odhrnula závěs, za kterým se skrývalo... nic.

„Zabednil jsi okno?“ zeptala se Paris a poklepala na dřevěné prkno.

„Je to zrcadlo,“ řekl. „Nechci, aby sem někdo viděl. A neexistuje nic děsivějšího než nakouknout do okna a vidět v něm sám sebe.“

McQueen vytáhl klíč, který měl schovaný v malé stříbrné váze na krbové římse, a otevřel bronzovou skříňku, jež měla na boku vyrytých dvanáct apoštolů.

„To je svatostánek?“ zeptala se Paris.

„Přesně tak.“

„Skladuješ alkohol ve skříňce na hostie?“

„Můj dědeček měl černý smysl pro humor, pokud šlo o katolickou církev.“

„Předpokládám, že byl katolík?“

„Dokud se nezamíloval do dívky, která ho opustila kvůli karmelitánům. Od té doby už nikdy nevstročil do kostela. Tvrdil, že žádný hrdý muž by nevstoupil do domu muže, který mu ukradl ženu.“

„Hrdost sama. Zdá se, že si jeho vyvolená vybrala správného muže. Vzhledem k tomu, že ses narodil ty, předpokládám, že se se zradou své milované vyrovnal?“

„Později se oženil, to ano, ale nikdy se přes to nepřenesl. Všichni McQueenovi jsou teď pohani, ale já tuhle místnost považuju za

svou malou svatyni. Každý muž nějakou potřebuje.“ Vytáhl ze skříňky láhev a podal ji Paris.

„To je ono?“ zeptala se a opatrně držela láhev v rukou.

„To je ono. Dnes večer sis v baru objednala Red Thread. Tohle je, má milá, první vydestilovaná a zalahvovaná Red Thread, první vůbec.“

„Jak jsi k té láhvi přišel?“

„Skrze soukromý prodej. Za milion dolarů. Z perfektního zdroje. Prodala mi ji samotná Virginie Maddoxová krátce před svou smrtí, aby měla peníze na zaplacení účtů za zdravotní péči. Jediná svého druhu.“

„Není divu, že ji nechceš prodat,“ podotkla Paris.

„Ani za všechny peníze světa. Tohle je svatý grál bourbonu. Svatý grál se neprodává.“

„Nesvatý grál,“ zamumlala si pod nosem, ale ne tak tiše, aby to neslyšel.

Když se dotkla červené stuhy uvázané kolem hrdla láhve, zjihly jí oči. Látka byla už stará a roztřepená.

„Je zázrak, že pořád ještě drží,“ řekl McQueen. „Stuha z roku 1860?“

„Je z otrocké tkaniny,“ řekla Paris.

„Cože?“

„Ta stuha byla ušitá z hrubého plátna, tlustého a vlněného. Takového, z jakého se šilo oblečení otrokům. Látka totiž měla dlouho vydržet. Otroci nedostávali nové oblečení příliš často. To, co měli, muselo být odolné, přežít tvrdou práci a mnoho let používání. Pro dívku, která tuhle stuhu nosila, to pravděpodobně byla jediná pěkná věc, kterou měla, jediná věc, kterou považovala za svou.“

„To je mi líto. Nevěděl jsem, že ta stuha... neznal jsem tuhle část příběhu, že ta stuha patřila otrokyni z rodiny Maddoxových.“

„Teď už to víš.“

„V Rickhousu sis objednala Red Thread. Ale když jejich sklad vyhořel, byla jsi ještě dítě. Proč ses zajímala zrovna o tenhle bourbon?“

„Z mnoha důvodů. Ale vezmi si radši tu láhev. Mohla by mi vyklouznout z ruky. A to by byla škoda, vid’?“

Podala láhev McQueenovi. Opatrně ji uložil zpět do skříňky. Když se otočil, Paris byla na půli cesty ke dveřím.

„Snad ještě neodcházíš?“ ujistil se.

„Odcházím do ložnice,“ odpověděla.

„Takže jsem na tebe udělal dojem?“

„Máš pěknou sbírku,“ uznala. „Jen bych si přála, aby byla moje.“

McQueen ji následoval ke skrytým dveřím a chystal se je otevřít. S rukou na klíce si ji prohlédl od hlavy až k patě a potom se jí podíval do očí.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se.

„To nechceš vědět.“

„Proč ne?“

„Už jsem ti to vysvětlila. Pravda je jako bourbon – když ji polykáš, pálí.“

„Já po tom pálení toužím.“

Políbila ho, dost vášnivě, aby McQueen zapomněl na to, že o ní chtěl zjistit i něco jiného, než jak ji znovu přivést k orgasmu. A když tuhle záhadu vyřešil, rychle usnul, s paží nataženou přes její nahé břicho a s nohou přes její nohu. Takhle usínal nejraději.

Když se McQueen probudil, byl v posteli sám. Po Paris zbyla jen její vůně na prostěradle a červená stuha na polštáři.

Červená stuha?

Do háje, byl prvotřídní hlupák.

McQueen si natáhl kalhoty a košili a běžel do místnosti za knihovnou. Příliš pozdě. Byla pryč.

Stejně jako jeho láhev bourbonu za milion dolarů.

McQueen třískl rukou do tlačítka interkomu a nařídil nočnímu hlídači, aby zamkl bránu.

„Už se stalo,“ odpověděl James. „Někdo se pokusil dostat ven bez kódu k bráně. Je v mé kanceláři. Už jsem vás chtěl jít budít, šéfe.“

Mělo se mu ulevit, ale místo toho to v něm vřelo, ramena se mu napjala vztekem, a když vstoupil do budky ochranky, málem vytrhl dveře z pantů. Paris vzpřímeně seděla na malé skládací židli, s kotníky přes sebe, a na klíně měla svou černou kabelku Birkin.

„Dejte nám chvilku,“ řekl McQueen strážnému.

„Mám zavolat policii?“

„Ještě ne. Nejdřív si ji chci vyslechnout. Zavoláme ji potom.“ James odešel z budky a nechal McQueena o samotě s Paris. Ta se mu nevzrušeně podívala do očí.

„Jsou všichni tvoji sluhové černoši?“ zeptala se a kývla na dveře, které za sebou James zavřel.

„Nejsou to sluhové. Jsou to zaměstnanci. A ne. Moje hospodyně je běloška. Denní hlídač je z Mexika.“

„Celá banda přitakávačů.“

„A přitakávaček,“ doplnil McQueen. Zkřížil ruce a opřel se o dveře.

„Jsi dobrá. Vyčerpala jsi mě, a zatímco jsem spal...“

„Já nejsem dobrá. To jen ty jsi předvídatelný.“

„Jak to?“

„Rozhovor v *Architectural Digestu* z června 2014 s miliardářem Cooperem McQueenem. ‚Co rád čtete, pane McQueen?‘ zeptal se tě dotíravý reportér. ‚Co nedá Cooperu McQueenovi spát?‘ A ty jsi odpověděl...“

„Raymond Chandler.“

„Protože, jak jsi řekl v tom rozhovoru, ‚mám rád *femme fatale*. Postavte přede mě holku s černým srdcem v červených šatech a jsem v tom až po uši.“

„Myslela sis, že mě dokážeš svést, protože čtu Chandlera?“

„A tvoje poslední přítelkyně byla tanečnice z Knicks City Dancers, byla z Portorika a měla tmavou pleť, takže jsem věděla, že mám u tebe dost velkou šanci. Jsem tvůj typ, nebo ne?“

„Nemám úchylku na ženy tmavé pleti, jestli se tím snažíš naznačit tohle.“

„Nesnažila jsem se tím naznačit nic, ale ty jsi k tomu závěru okamžitě došel. Mám pocit, že potrefený miliardář nějak moc kejhá.“

„Ze všech barů na světě... jsi přišla právě do mého, abys mi ukradla bourbon. Víš, že krádež láhve v hodnotě milionu dolarů je trestný čin?“

„Vím. Ale když na mě nezavoláš policii, nezavolám ji já na tebe.“

„Já tu láhev neukradl.“

„Koupil jsi kradené zboží. To je taky trestný čin.“

„Ta láhev nebyla kradená.“

„Byla, to vím jistě.“

„Říkal jsem ti, že mi ji prodala Virginie Maddoxová...“

„Ta láhev jí ale nepatřila. Nemůžeš někomu prodat něco, co ti nepatří. Bývala bych ji od tebe ráda koupila a vyhnula se nepříjemné právní bitvě, ale protože jsi ji odmítl prodat, nezbylo mi nic jiného než si ji zase získat,“ řekla mírně zlověstným tónem.

„Jak tohle všechno víš? Proč jsi tak přesvědčená, že toho tolik víš o Red Thread?“

„Protože Red Thread patří mně,“ řekla Paris s nepatrným povzdechem, jako by se přiznávala ke zlovyku.

„To je kec – s Red Thread je šmytec!“

„Pěkná říkanka. Měl ses vydat na dráhu básníka.“ Zvedla bradu směrem ke kartotéce. Na jejím vrcholu stála láhev. „Podívej se na ni. Přečti si etiketu. Řekni mi, co se tam píše.“

McQueen věděl, co tam najde, ale přesto si láhev vzal a natočil ji etiketou ke světlu.

Nálepka byla vybledlá a zažloutlá, téměř se loupala. Koneckonců byla sto padesát let stará. Elegantním písmem na ní stálo: „Red Thread, Kentucky Straight Bourbon Whiskey.“ Pod těmito slovy se psalo: „Destilováno a lahvováno ve Frankfortu, Kentucky.“ A pod tím drobným písmem stálo: „Vlastní a provozuje rodina Maddoxových, 1860.“

„A jsme doma,“ řekla Paris.

„Kde doma?“

„Vlastní rodina Maddoxových.“

„Ty ale do jejich rodiny nepatříš.“

„A to říkáš proto, že oni byli běloši a já ne?“

„Říkám to proto, že jsem po Maddoxových pátral celé roky a nenašel jsem jediného z nich, ani kohokoliv, kdo se k nim přidal nebo přiženil, kdo by měl něco společného s Red Thread. Celý ten rod vymřel nebo zmizel po požáru lihovaru.“

„Proč jsi nás hledal?“

„Tak zaprvé, nevěřím, že jsi jedna z nich. Budu od tebe potřebovat nějaký důkaz.“

„Důkaz držíš v ruce. Stoprocentní důkaz s padesátiprocentním obsahem alkoholu.“

„K popukání.“

„Samozřejmě,“ odvětila s přemrštěným jižanským přízvukem. „Se mnou je psina. Proč jsi nás hledal?“ zeptala se znovu.

„Chtěl jsem odkoupit Red Thread. To, co z podniku zbylo. Už léta si chci otevřít vlastní lihovar. Red Thread je součástí dějin státu Kentucky. A já chci být součástí jeho současnosti.“

„Někdy je lepší nechat minulost minulostí.“

„Pro bourbon to neplatí.“

„Stejně už je pozdě, pane McQueene. Někdo tě předběhl.“

„V čem? V koupi Red Thread?“

„Ve znovuotevření lihovaru. Samozřejmě pod novým jménem. A pod novým vedením.“

McQueen okamžitě pochopil.

„To ty,“ dovtípil se. „Ty vlastníš Moonshine, Ltd.? Snažil jsem se tě kontaktovat.“

„Ano, je to moje společnost.“

„A vlastníš i starý lihovar Red Thread?“

„Majitelka, provozovatelka a hlavní lihovarnice, těší mě.“

„Ty jsi lihovarnice?“

„Myslíš si, že žena nemůže být hlavní lihovarnicí? Mám doktorát z chemie. Můžeš mi říkat paní doktorko, jestli tě ta myšlenka vzrušuje.“

„Chápu to,“ přikývl McQueen. „Chápu. Tohle je vůbec první láhev Red Thread, součást historie podniku, a ty ji chceš, protože teď Red Thread vlastníš. To dává smysl. Dokonce je mi to sympatické. Možná bych ti ji i půjčil, abys ji mohla vystavit, až firma znovu zahájí činnost. Ale dneska jsi mě pořádně naštvála. A jestli mi neřekneš jediný pádný důvod, proč nevolat policii, do tří vteřin ji volám. Tři... dva...“

„Můžu ti říct, co se stalo s Red Thread,“ řekla. „Můžu ti říct celý příběh. Celou pravdu.“

Nuže.

To upoutalo jeho pozornost.

„Víš, proč lihovar vyhořel?“

„Vím všechno. Ale na tvém místě bych se neptala. Až to celé dopovím, budeš mi tu láhev sám chtít vrátit a ještě se mi budeš omlouvat.“

„Tak to musí být sakra dobrý příběh.“

„To mě sem přivedlo, ten příběh.“

„Tvůj příběh?“

„Můj příběh. Zdědila jsem ho.“

„Myslím, že bych raději zdědil peníze než příběh.“

„Ty mám taky, ne úplně z vlastní vůle.“

„Copak nechceš být bohatá?“

„Bůh má radši chudé. Ale neříkej to boháčům. Ranilo by to jejich ubohé city.“

McQueen si povzdechl a posadil se. Zapnul si prostřední knoflíky košile a přehodil si nohu přes koleno. Měl by zavolat policii. Proč ještě nezavolał policii?

Styděl se snad, že se nechal napálit? Krásná žena v rudých šatech se s ním vydala domů, ošukala ho a okradla, zatímco on spal. Sám se tomu dokázal zasmát, ale jiným by to nedovolil. Určitě by mohl zavolat policii.

Nebo...

„Říká se, že bourbon má poctivého ducha,“ řekl. „Víš proč?“

„Podle zákona ho nesmíš ničím ochucovat. Voda, kukuřice, ječmen, žito a to je všechno. Nic víc, nic méně. Žádná umělá barviva. Žádná umělá sladidla. Žádné umělé nic.“

„Správně. Tak co kdybychom se napili trochu poctivosti?“

„Jestli mě zveš,“ odvětila.

„Vždycky zvu.“

Zvedl láhev a strčil si ji do kapsy u kalhot. Otevřel dveře budky a Paris vyšla na teplý noční vzduch. Byly téměř dvě hodiny ráno, už by měl být v posteli. Ještě večer doufal, že bude v té posteli s ní. Jednou se konečně poučí. Dnes ale zřejmě ne.

„Šéfe?“ zeptal se James, upustil cigaretu na zem a zašlápl ji.

„Nedorozumění,“ ujistil hlídače a položil Paris ruku na záda.

„Nedělej si s tím starosti.“

„Jasně. Dobrou noc, pane McQueene.“

Když se následně vydali směrem k domu a k jeho domácímu baru, McQueena napadlo, že možná dělá největší chybu svého života.

„Posad' se.“ McQueen ukázal na nefritově zelenou pohovku a Paris se bez námitek posadila. McQueen vytáhl klíč ze stříbrné vázy a zamkl láhev bourbonu Red Thread zpátky do skříňky. „Neměl jsem ti věřit.“ Strčil si klíč do kapsy.

„Jsi bohatý běloch. Nemůžeš za svoje přesvědčení, že ti všechno vždycky bude hrát do karet. Většinou to tak asi je. A za normálních okolností bys měl pravdu, ale časy se mění, pane McQueene.“

„To zní jako výhrůžka.“

„Mně to zní jako Bob Dylan.“

Potřeboval se napít něčeho ostřejšího, a tak oběma nalil panáka. Zatímco odšroubovával uzávěr a odměřoval bourbon, nespouštěl z ní oči.

Nyní se zdála být klidná, ale rozhodně nebyla odevzdaná. Byla jako šelma, která může vmžiku zaútočit nebo utéct. Když oba drželi panáka bourbonu, zvedl skleničku k přípitku, ale ona si s ním nepřítukla – rovnou se napila.

„Pappy's?“ zeptala se.

„Ano. Máš dobré chuťové pohárky.“

„Cítím v něm takový kožený nádech.“

On ho necítil, ale udělalo na něj dojem, že ona ano.

„Nepřeháněla jsi. V bourbonu se vyznáš,“ uznal.

„O Maddoxových se to tradovalo,“ řekla. „Od chvíle, kdy Jacob Maddox založil Red Thread a o pět let později z něj byl boháč, to říkali o nás všech – Maddoxovi mají bourbon v krvi.“

„Rodokmen Maddoxů jsem viděl. Žádná Paris na něm nebyla.“

„Možná ses díval na špatné rodové větve,“ odvětila chladně.

Jeho slova tala do živého a v očích se jí zablesklo tak, jak to už viděl předtím. Nebyla to ostatně jeho první trefa do černého, pokud šlo o ni.

„Teď, když jsme se oba napili trochy poctivého ducha,“ řekl McQueen, „mi prozrad' jednu věc.“

„Cokoli,“ řekla, ale McQueen o upřímnosti tohoto prohlášení pochyboval. Jak se pomalu ukazovalo, byla na vysvětlení a odpovědi velmi skoupá.

„Vyspala ses se mnou jen proto, abys mi mohla ukrást bourbon?“

„Pálí to? Vsadím se, že to pálí pořádně,“ ušklíbla se v předstíraném soucitu, zavrtěla hlavou a mlaskla jako matka, která ošetřuje odřené koleno svého dítěte. V tu chvíli si uvědomil jednu věc: tahle žena se mu vůbec nezamlouvá, ani trochu.

„Myslím, že bych tě mohl ojetat natisíckrát, aniž bych se tě jedinkrát dotknul.“

„Nemusí ti to být líto,“ řekla. „Nejsi jediný, kdo má okolo sebe kamennou zeď. A tu tvou vlastně postavili stejní lidé jako všechny ostatní.“

„Kameníci z řad irských přistěhovalců, které si najal můj pradědeček?“

Paris mírně vypoučila oči. Pak se rozesmála. Konečně. Věděl, že u ní zabodoval. Pravda, většinu kamenných zdí v Kentucky postavili otroci. Tu jeho však ne a někde měl schované dokumenty, které to dokazovaly. Sice nevěděl, jakou hru s Paris hrají, ale věděl, že i když ji nemá šanci vyhrát, pokud ji bude hrát dostatečně dobře, alespoň by ji nemusel prohrát.

„Jsi vtípný. A vypadáš dobře,“ vytasila se s komplimentem, jako by házela bankovku k nohám striptérky. „Jestli tě to uklidní, tak jsem s tebou nemusela nic předstírat. Kdybych s tebou nechtěla spát, nedělala bych to. Bylo příhodné, že jsi přitažlivý. Jinak bych

si nejspíš jednoduše najala někoho, kdo by se ti v době tvé nepřítomnosti vloupal do domu. Tak co, lepší?“

„Teď se cítím mnohem lépe,“ odpověděl. „Když už jsme u té upřímnosti... je to pravda, že jsi vdova?“

„Jsem. Ovdověla jsem ve čtyřiatřiceti.“

„To je na ztrátu manžela dost málo.“

„Na ztrátu mého manžela ani ne, i když na můj vkus zemřel příliš mladý. Byl o dvacet osm let starší než já.“

McQueenovi málem zaskočil bourbon.

Nejmladší žena, se kterou kdy spal, byla o osmnáct let mladší a jejich vztah trval asi tak dlouho jako špatný film.

„Dvacet osm let. To je slušná věková propast.“

Usmála se úsměvem vymáhačky dluhů a něco mu říkalo, že si přišla pro splátku.

„Dvacet osm let? To je spíš takový menší příkop.“

McQueen se uchechtl a pozvedl k ní sklenku.

„Když do tebe člověk dostane dost bourbonu, zniš jako rodačka z Kentucky.“

„Já ale jsem rodačka z Kentucky. Narodila jsem se ve Frankfortu, co by kamenem dohodil od řeky Kentucky, a to doslova. Kdybys měl dobrou mušku, trefil by ses i z naší verandy.“

„To není dobrá čtvrt.“

„Jediná čtvrt, kterou jsme měli. Když máš střechu nad hlavou, jídlo v lednici a nikdo se ti nesnaží vyrazit dveře, je to dobrá čtvrt.“

McQueen chtěl usrknout bourbon, ale sklenička už byla prázdná. Znovu si ji opřel o koleno.

„Takže: vyspala ses se mnou a ukradla jsi mi láhev bourbonu za milion dolarů. Tu láhev musíš opravdu chtít.“

„Nejde o to, že bych ji chtěla. Potřebuju ji.“ Podruhé toho večera zahlédl za maskou *femme fatale*, ženy v červeném, skutečnou ženu. Odhodlanou ženu.

„K čemu?“

„Abych dokončila něco, co začal někdo jiný.“ Podívala se na bourbon ve sklenici, kterou si opírala o koleno. „Víš, co je to andělská daň, McQueene?“

„Podíl bourbonu, o který přijdeš při procesu výroby,“ odpověděl McQueen. „Když bourbon začne zrát, část se prostě vypaří.“

„Není to zatraceně názorná metafora?“ zeptala se Paris.

McQueen se hlasitě a dlouze zasmál.

„Co tím chceš říct?“

„Vypadám jako chodící andělská daň?“

„Vypadáš jako žena, která v životě nic neukradla.“

„Taky že ne. Ta láhev patří mé rodině. Tak či onak mi ji vrátíš.“

„Podle tebe ti ji do rána dobrovolně dám výměnou za příběh. To budeš muset podat neuvěřitelný výkon.“

„Je to neuvěřitelný příběh.“

„Tak začni.“

McQueen pozoroval, jak překřížila dlouhé nohy, přehodila si vlasy přes rameno a setkala se s jeho pohledem bez náznaku strachu v očích, přestože měla na krku milionovou loupež. Byl nervózní z toho, co se dozví, ale chtěl to vědět. Znalosti znamenají moc a moc znamená peníze a nikdo nikdy nezbohatl nákupem akcií na slepo.

„10. prosince 1978 došlo ke dvěma velmi důležitým událostem v historii Red Thread – řeka Kentucky se vylila a nabyla rekordní hloubky čtrnácti a půl metru a vnučka George J. Maddoxe, majitele palírny Red Thread Bourbon, dovršila šestnáct let. To byl začátek konce společnosti Red Thread.“

„Co přesně? Rozvodnění řeky?“

Paris mu věnovala úsměv, který ho přiměl uvažovat nad tím, jestli přece jen nezavolat policii.

„Tamara Maddoxová.“

Veritas
1978

Tamara Maddoxová si chtěla ráno v den svých šestnáctých narozenin vyjet na koni.

A cokoli Tamara Maddoxová chtěla dělat, to taky udělala.

Ačkoliv byla rozmazlená a sama to o sobě dobře věděla, musí se jí nechat, že kdokoliv na jejím místě by chtěl v tu chvíli vypadnout z domu a každá výmluva by byla dobrá. Zase už se hádali, děda s mámou. Kdyby na sebe křičeli, bylo by to něco jiného. Tamara by nad tím mohla obracet oči v sloup, mohla by se tomu smát, zvládlo by to přehlušit nahlas puštěné rádio. Ale oni se hádali šeptem za zavřenými dveřmi a syčeli na sebe jako hadi. Ani jeden z nich neměl dostatek zdvořilosti, aby jí vysvětlil, kvůli čemu se hádají, takže Tamara předpokládala, že se hádají kvůli ní.

Jak je libo. Když se chtěli hádat v den jejich narozenin, nehodlala jim v tom bránit. Měla na práci lepší věci. Když uviděla modrý pickup značky Ford s bílou kabinou, jak si to sviští po příjezdové cestě ke stájím, její touha vyjet si na projížďku ještě vzrostla. Co tu Levi dělal v neděli? Doufala, že sem přijel kvůli jejím narozeninám, ale ani Tamara Maddoxová nebyla natolik rozmazlená, aby tomu opravdu věřila. O důvod navíc, proč si vyjet na koni, i když vlastně žádný další důvod kromě toho, že se jí zrovna chtělo, nepotřebovala.

Tamara si svlékla pyžamo a oblékla si jezdecké oblečení – světle hnědé rajtky, černé jezdecké boty, bílou halenku a teplý kabát –, zapletla si dlouhé zrzavé vlasy do copu a sprintovala do stáje. Venku bylo chladno – podle teploměru ve stáji byly sotva dva stupně –, ale jezdila už i v horším počasí. Navíc konečně přestalo pršet a jí už doma začínalo hrabat. Potřebovala alespoň hodinu na vzduchu s Kermitem, svým hannoverským vraníkem, aby bylo všechno zase v pořádku.

A i kdyby vyjížďka nepomohla, aspoň se dnes uvidí s Levim, a jestli jí nepřidá na náladě Levi, pak už to nedokáže nic na celíčkém světě.

Levi ji sotva vzal na vědomí, když vběhla do stáje. Klasika. Musela o jeho pozornost bojovat a bojovala o ni velmi usilovně. V létě ho často vídala bez trička, když čistil boxy a přehazoval balíky sena. V zimě se musela spokojit se vzpomínkami na jeho vypracované tělo, které se skrývalo pod hnědým kabátem s koženým límcem a kovbojským kloboukem čokoládové barvy. Jeho boty byly obalené zaschlým blátem. Na tváři měl špínu. A kdyby byl jen o maličko hezčí, kleplo by ji a nedožila by se sedmnácti. Prostě by to s ní seklo.

Zrovna nesl balík slámy, když k němu Tamara přistoupila a zaklepala mu na rameno, jako by klepala na dveře.

„Nikdo není doma,“ zvolal Levi dřív, než stačila cokoliv říct.

„Ráda bych se hned teď projela na koni, prosím pěkně.“

„Ne.“

„Ne? Jak to myslíš, že ne?“

„Myslím tím kdepak, ani náhodou, v žádném případě. Na vyjížďku teď nemůžeš, prosím pěkně,“ vysvětlil Levi a vydal se s balíkem slámy v ruce pryč, jako kdyby to tím končilo.

Tamara ho následovala a odhodlaně mu znovu zaklepala na rameno. Levi hodil balík na zem. „Proč nemůžu na vyjížďku?“

„Už několik dní prší. Všude je mokro.“

„Teď neprší.“ Poklepala na okno. „Podívej, je sucho. Sucho, sucho, sucho.“

„Čemu na slovu *ne* nerozumíš, smrádět? Písmenu *n*, nebo *e*?“

„Neměl bys mi říkat smrádět,“ řekla s rukama v bok v naději, že si všimne, že nějaké boky má. „Není to milé.“

„Já nejsem milý. A smrádět bych ti neříkal, kdybys nebyla rozmazlený smrad, takže čím je to vlastně chyba? Ještě jednou – jestli si myslíš, že někam dneska pojedáš, chyba lávky – *ch*, *y*, *b* a *a*. To zvládneš vyhláskovat i ty.“

Možná měl pravdu v tom, že je rozmazlená, ne že by si to Tamara chtěla připustit. Levi byl většinou jediným člověkem v celém okrese – kromě její matky –, který jí dokázal říct *ne*.

„To si piš, že to dokážu vyhláskovat. Umím hláskovat zepředu i zezadu, a *chyba* obráceně je *abych*, jakože ,to *abych* už nasedla na koně a vydala se na projížďku.“

„*Abych* ti nezakroutil krkem,“ opáčil Levi. Sundal si klobouk a otřel si čelo rukávem. Někdy si říkala, jestli takové věci nedělá jen proto, aby ji potrápil, protože moc dobře ví, že je do něj zamilovaná – ne že by se to snažila příliš skrývat. Levi byl korunovaný prvotřídní učitel. Bylo mu osmadvacet a jí bylo od včerejší půlnoci teprve šestnáct, což znamenalo, že jí máma ani dědeček v žádném případě nedovolí s ním chodit, i kdyby byl tisíckrát hezčí než všichni ti herci v televizi. Měl kudrnaté černé vlasy a ďábelský úsměv, při kterém se mu dělaly vrásky kolem očí. Směřoval ho na ni dost často na to, aby v ní přežívala naděje a aby ji v jeho přítomnosti vždycky polilo horko. Byl opálený do hněda, dokonce i v zimě, a jí zajímalo, jak je to možné, že jeho opálení ještě nevybledlo, i když už byl únor... a taky jestli je takhle opálený úplně všude. Tyhle otázky považovala slečna Tamara Belle Maddoxová za nesmírně důležité.

A měla chuť se na něj vrhnout pokaždé, když jí řekl smrádět.

„Víš, že mám dneska narozeniny,“ prohlásila. „Na moje narozeniny na mě musíš být milý.“

„Jediné, co musím, je umřít a platit daně. Jestli nejsi smrtka nebo berňák, tak se ti dneska vůbec nebudu věnovat. Mám volno. Jsem tady jen proto, že kovář neměl jindy čas podívat se Dannymu na podkovy.“

Upřeně se mu dívala z očí do očí. Nebo alespoň tak, jak jen to šlo. Po tom, co letos vyrostla, měřila sto šedesát osm centimetrů a on musel být stejně alespoň o patnáct centimetrů vyšší než ona. Přesto se na něj snažila dál upírat pohled.

„Levi.“

„Ano, smrádě?“

„Jsem smrtka. Teď mě pusť na vyjížděku, nebo řeknu mámě, že jsem tě přistihla, jak děláš prasečinky se slečnou Piggy.“

„Myslíš s koněm tvé mámy, nebo s tím prasetem z *Mupetů*?“

„Záleží na tom?“

„Záleží mi na tom sakra hodně, když údajně s jedním z nich dělám prasečinky. Potřebuju vědět, komu potom poslat kytky.“

„Jsi ten nejprotivnější člověk, jaký se kdy narodil,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Kde jsou vidle?“

„Chystáš se konečně vyčistit Kermitův box, aniž bych ti to musel tisíckrát připomínat?“

„Ne, probodnu tě jimi tolikrát, že tě budeme moct používat jako cedník.“

„Jsou na zdi, jako vždycky. A teď mě omluv, jdu dělat cokoli, co neobnáší rozprávění s tebou.“

Levi udělal krok stranou, ale ona se postavila před něj.

„Levi...“ řekla a ze zoufalství se jí zlomil hlas. „Prosím, nech mě si dneska vyjet. Mám narozeniny a potom vyčistím boxy a mám narozeniny a udělám všechno, co mi řekneš, a mám narozeniny a...“

Levi si hlasitě povzdychl a sklonil bradu.

„Jaký zločin jsem spáchal v minulém životě, že jsem se ocitl tady, v téhle inkarnaci?“ zeptal se vesmíru, aniž by očekával odpověď.

„Zase mluvíš z cesty,“ řekla.

„O karmě,“ doplnil. „Mluvím o karmě. O které ty nic nevíš, protože jsi zjevně tak mladá, hloupá a naivní, že existuje jen jediné vysvětlení: tohle je tvoje první inkarnace. Máš mladičkou duši. Jinak bys nemohla být tak nevyzrálá.“

„Víš, že mě zbožňuješ,“ oponovala. „Dobře víš, že jsem tvoje oblíbenkyně.“

„Nemám tě dokonce ani v oblibě, smrádě. Ani trochu.“

„To víš, že mě máš rád. Strašně moc.“

„Ať tě mám rád, nebo ne, dneska na vyjížděku nemůžeš. Konec debaty.“

„Musíš mě nechat jet. Pracuješ pro nás. Musíš dělat, co ti řeknu.“

Upřel na ni pohled intenzivní jako parní válec a ona mu ho oplatila.

„Od tebe výplatu nedostávám, smrádě. Pracuju pro tvého dědečka, ne pro tebe.“

„Kéž bys pracoval pro mě. Zaplatila bych ti za to, abys mě políbil, a kdybys to neudělal, vyhodila bych tě.“

„Uvědomuju si, že jsem ten poslední, kdo by měl mluvit o stereotypch, ale zřejmě je pravda všechno, co jsem kdy slyšel o zrzkách.“

„Levi.“

„Co?“

„Zase se hádají.“

Levi semknul rty, jako by na ni chtěl být milý, ale bylo mu to proti srsti.

„O co jde tentokrát?“ zeptal se Levi.

„Já nevím. Nechtějí mi to říct. Ale vím, že máma se se mnou chce odstěhovat a děda nechce, abychom šly pryč.“

„Nebydlely jste náhodou předtím samy?“

Přikývla. „Jen dokud táta neumřel.“

„A ty se chceš stěhovat?“

„Radši bych bydlela tady ve stáji než v jakémkoli domě, když se takhle hádají.“

„Až tak špatné to s nimi je?“

„Jo,“ řekla a pak se na něj usmála. „Navíc jsi tady ty. Vyměnila bych dědu i mámu za tebe.“

„Dobrý bože, běž. Běž pryč. Kšá. Běž se projet na tom svém zatraceném koni a nech mě na pokoji. Ale jestli Kermitovi uvízne noha v bahně, shodí tě a zlomí ti vaz, nechod' za mnou, abych tě dal do kupy. Hlava ti bude už navždycky sedět na ramenou nakřivo.“

„*Merci, mon capitán.*“ Chytila ho za paže, políbila ho na obě tváře a zaslutovala mu, jako by byla důstojník a on její francouzský kapitán.

„Ty ses úplně zbláznila,“ zamumlal, když se rozběhla ke Kermitovu boxu.

„Neslyším tě,“ odvětila zpěvavým tónem. „Jsem v sedle, jsem svobodná, mám vítr ve vlasech a radost v kolenou.“

Levi odemkl dveře do místnosti, kde měli schovaná sedla. Byla příliš drahá, příliš lákavá pro zloděje. A Levi věděl, že kdyby je nezamkl, ukradla by je Tamara, aby mohla jezdit na koni, kdykoli se jí zachtělo. Doopravdy by to sice neudělala, i když by to nepřiznala, kdyby ji z toho někdo nařkl. Vyjížděky by nebyly taková zábava, kdyby předtím nemusela přemlouvat Leviho, aby ji pustil.

Jakmile osedlala Kermita, odvedla ho na jezdeckou stezku, která začínala na konci výběhu. Po otcově smrti se jí moc nechtělo stěhovat se k dědečkovi. Měla totiž jejich dosavadní dům, starou cihlovou viktoriánskou stavbu ve staré části Louisville, moc ráda. Ve městě se ale na koni moc jezdit nedalo. A bez stájí nebyla práce pro stájníka. A bez práce pro stájníka nebyl Levi. Musela uznat, že si na život s dědečkem v rodinném panství v Ardeny zvykla docela

rychle; poté, co spatřila dědečkova stájníka. Ale její děda s mámou čím dál častěji sváděli šeptané souboje a Tamara to myslela vážně, když řekla, že by raději žila ve stáji než v jejich sídle.

Jakmile ucítila chladný vzduch, Tamara usoudila, že kratší projížďka bude možná lepší. Když bylo bláto, byl její poník nesvůj a bylo potřeba nasadit pomalejší tempo. Měla zmrzlé uši a kapalo jí z nosu. Otřela si ho rukávem a byla ráda, že její manévry nehodný dámy neviděl Levi. Klusali si to s Kermitem po hlavní cestě, která vedla skrze les rozkládající se na několika stech akrů. Podzim zbavil stromy listů, ale na holém lese bylo něco krásného. Navzdory zdání les vůbec nebyl pustý. Jenom spal. Cítila mízu skrytou pod kůrou, kořeny, které vpíjely vodu ze země nasáklé několikadenními prosincovými srážkami. I holé stromy jí připadaly nesmírně živé. Toužily se probudit a nechat vyrašit zeleň, dychtivě čekaly na jaro, aby se mohly protáhnout a rozkvést a nasávat teplý vlhký vzduch.

Tamara našla svůj oblíbený balvan, velký kus vápence, na který si ráda lehala, když bylo hezky, a použila ho k sesednutí. Poté, co Kermita přivázala ke kmeni stromu, se prodrala bahnem a blátem sahajícím po kotníky až na okraj řeky. Dnes byla hladina řeky vysoko, výš, než kdy viděla, a voda byla tmavší. Proud byl rychlejší. Nevoněla tak jako jindy – páchla jako mrtvé ryby a zanesený kov. Byl to silný a štiplavý zápach, až musela nakrčit nos. Voda klopýtala přes kameny a za nimi se zbarvila do běla jako oceánské vlny. Zápal pro oceán zdědila po otci, ne že by někdy přiznal, že právě tam jezdil na služební cesty. Ani jí to nemusel říkat. Našla mu v botách písek. Když ho poprosila, aby ji příště vzal s sebou, mrkl na ni, jako by to měl od začátku v plánu.

Místo toho se před třemi lety při jedné z těch služebních cest střelil do hlavy někde v Jižní Karolíně, a ona tak dodnes nevěděla, ze které pláže ten písek pocházel.

„Vrať se, tati,“ řekla řece. Tahle řeka se vlévá do řeky Ohio, která se vlévá do řeky Mississippi, která se vlévá do oceánu. A voda se taky může přeměnit v páru a vystoupat až k nebi. Neexistuje místo, kam by se voda nemohla dostat. Kdyby vodě předala svůj vzkaz, možná by našla svého otce. „Chybíš mi. Slíbil jsi, že mě vezmeš na pláž, pamatuješ? Měl jsi mě vzít s sebou.“

Stejnou zprávu mu posílala nejméně jednou týdně. Zatím nedostala odpověď, ale dnes... dnes ji možná řeka slyšela. Možná dnes řeka najde tatínka.

Tamara se vrátila ke Kermitovi, pohladila ho po prochládlých bocích, políbila ho na sametový čumák a pak nasedla a vydala se zpátky. Bez Kermita a Leviho by se ze života v dědečkově domě mohla zbláznit. Spolužačky jí záviděly cihlový palác, ve kterém žila, ale netušily, k jakým hádkám tu dochází. Nevěděly o máminých pravidlech. Nevěděly o tatínkovi a o mraku, který se nad dům v Ardeny snesl po jeho smrti a zahalil ho tak, že se z křiku stal šepot a z šepotu ticho. Matka s dědečkem před ní skrývali tajemství, taková, kvůli kterým se téměř každý den hádali, dokonce i na její narozeniny.

Dokonce i na její narozeniny.

Než se stačila vrátit do stáji, znovu se rozpršelo. Na rukou měla rukavice, a přesto křečovitě svírala otěže. Tváře měla ošlehané od studeného větru. Odsedlala Kermita, vykartáčovala ho a drbala a hladila ho tak, že by mu záviděl každý kůň na světě. Poté se vydala pro čerstvý balík slámy na podestýlku, a když se vrátila, v Kermitově boxu na ni čekal Levi. Když byla pryč, zapnul ve stáji topení a svlékl si kabát. Ve flanelové košili s dlouhými rukávy a džínách byl ještě hezčí než o hodinu dříve. Za hodinu bude ještě krásnější než právě teď. Nebyla si jistá, jak je to možné, ale docela ráda to pozorovala.

„Tady máš.“ Levi vytáhl malou červenou krabičku o velikosti balíčku karet.

„Co je to?“ zeptala se a vzala si ji od něj.

„Dárek k narozeninám.“

Tamara vykulila oči.

„Jak jsi věděl, že mám narozeniny?“

„Dneska jsi to řekla asi desetkrát.“

„Koupil jsi mi dneska dárek? Když jsem byla na vyjíždě?“

„Totiž... ne.“

„Tak jsi to musel vědět už předtím. A ten dárek jsi mi koupil s předstihem. Ledaže bys ho tu měl schovaný celou dobu, kdyby náhodou. Že tady máš poschovávanou kupu dárků?“

„George mi řekl, že ti k šestnáctinám koupil auto, Triumph Spitfire. Je mi šumák, že máš narozeniny. Jen jsem si ho chtěl půjčit.“

„Půjčím ti ho, když mi dáš pusu.“

„Na to zapomeň. Ten dárek si nechám.“

Natáhl se po krabičce a Tamara mu uhnula, načež si začala sundávat rukavice s takovou vervou, že si málem ukousla konečky prstů. Když krabičku otevřela, trásly se jí ruce. Jedna spolužačka – Krissy, její rodiče museli mít zvláštní smysl pro humor, když ji pojmenovali takhle – jí řekla, že holky by se před kluky měly vždycky tvářit nevzrušeně a ne příliš dychtivě. Krissy ale ještě nikdy nedostala dárek k narozeninám od nejkrásnějšího muže na celém světě a Tamara by se nedokázala tvářit chladně, ani kdyby seděla v iglú.

Tamara z krabičky vystlané včerejšími novinami vytáhla malého zlatého koně na krátkém zlatém řetízku.

„Máš ráda koně,“ řekl dřív, než na to stačila něco říct.

„Mám ráda tebe,“ odvětila.

„Před hodinou jsi mi vyhrožovala, že ze mě uděláš cedník.“

„Já lidem hrozím, že je proměním v cedník, jen když se mi líbí. To je náramek?“ Řetízek byl dlouhý jen několik centimetrů.

„Náhrdelník,“ opáčil.